

ren, formodentlig den Første, vilde udtale sig om, hvorvidt en Commune ad den af mig antydede Veil kunde erholde Godtgjørelse for de Heste, som muligvis herefter kunde blive den overleverede med de angivne Feil.

Blæk: Jeg veed heller ikke, hvilken Forslagsstillers Hensigt har været med dette Forslag, da det ikke er muligt at faae disse Feil rettede nu, efterat et halvt Aar er gaaet, siden Hestene bleve udsatte. Det kan altsaa ikke være de egentlige Districtsheste, han mener; det maa være de saakaldte Foderheste, som Krigsbestyrelsen har Lov til at udsætte, men man veed ei, om der kommer flere af dette Slags. Hvad nu de Feil angaaer, som her ere opstillede, er det langt fra, at de ere skjulte Feil; det er snarere aabenbare Feil, som Enhver kan see, og jeg troede dog, at den ærede Forslagsstiller kjendte disse Feil saa nøie, at han ikke kunde kalde dem skjulte Feil. Hertil kommer, at Mønstringscommissionen ikke engang har forbeholdt sig ikke at modtage slike Heste tilbage; det er Tilfældet, at mange af de Heste, som ere meget tjenstdygtige, have flere af disse Feil, men de kunne afleveres igjen, uden at Mønstringscommissionen kan gjøre nogen Indsigelse derimod, da den ikke har forbeholdt sig Ret dertil. En Hest kan, som sagt, meget godt udleveres af Mønstringscommissionen med disse Feil, og dog være tjenstdygtig, med Undtagelse af, naar den har Snive, men denne farlige Sygdom kan man dog vel ikke antage ret længe skulde blive blandt Armeens Heste.

Naar den ærede Rigsdagsmand fra Weile (Rehmann) har sagt, at Loven af 16de Marts 1851 var meget uheldigt affattet, saavel fra Regjeringens som fra Rigsdagens Side (Rehmann: Ja!), da maa jeg meget betvivle det; jeg maa protestere derimod; jeg troer, at det er en Lov, som i alle Henseender er vel affattet — en Formening, som stadfæstes ved, hvad der med Hensyn til den har viist sig i Praxis. Den er nemlig affattet saaledes, at det er umuligt for Amtsraadene at forandre eller omgaae Noget af den; Bestemmelserne for, hvorledes de skulde forholde sig, ere udfyldte med saa klare og rene Ord, at de ikke kunne gaae udenom dem. Jeg veed vel, at

der er blevet gjort forskjellige Forsøg derpaa, og at det navnlig har været Tilfældet med et Par Amtsraad i Jylland, idet de vise en særdeles Lyst til at handle med Heste eller agere Hestehandlere, men det var for dem, der ikke kjendte til Heste, kun en mager Fortjeneste, en Herre-Handel, men en Stads-Mands Profit. Regjeringens Hensigt med at udarbejde hiin Lov har været den, at hverken Regjeringen, Amts- eller Sogneraad skulde give sig af dermed, men at de skulde overlade det til Enkeltmand, som paatager sig den hele Forpligtelse; han kan handle med Hestene og pleie dem i enhver Henseende. I Modsatning hertil har man seet, at der har været et Amtsraad, som har drevet det saa vidt, at det har faaet 72 Communer til at erklære, at de ikke vilde modtage Hestene, paa 5 nær, men sige som saa: handler I kun, vi skal nok lægge Penge til. Det er ganske forunderligt, at et Amtsraad kan have saa stor Indflydelse, at det kan bevæge saamange Communer til at frasige sig Noget, som de langt bedre kunde behandle end Amtsraadet.

Rehmann: Siden jeg saa stærkt er bleven opfordret dertil, skal jeg tillade mig at tage Ordet. Mine Bemærkninger angaae imidlertid ikke nærmest Lovforslaget. Den anden Paragraph, saavidt jeg har været istand til at forstaae den, indeholder nemlig ikke Andet end et lille administrativt Bink, der for Exempel i det mig nærmest bekendte Amt forlangst er blevet taget til Følge, idet uden nogen særlig Opfordring dertil, baade en saadan nøiagtig Beskrivelse, som i den nævnte Paragraph ommeldes, er tilført Protokollen, og en Udskrift af Protokollen til fornøden Legitimation er meddeelt Enhver, og den første Paragraph kan ikke komme til Anvendelse ved den, ikke for 3 Dage siden, men for mange Maanedes siden foregaaede, Overlevering, og vil for Fremtiden være af særdeles ringe praktisk Betydning. Derimod har jeg nærmest taget Ordet for med al den Opriktighed, jeg troer, at vi paa den ene Side skyldte Regjeringen og Folket og paa den anden hinanden indbyrdes, at udtale det som min Overbeviisning, at, ligesom Initiativet eller Retten til her at fremkomme med Lovforslag er en politisk Rettighed af den allerhøjeste